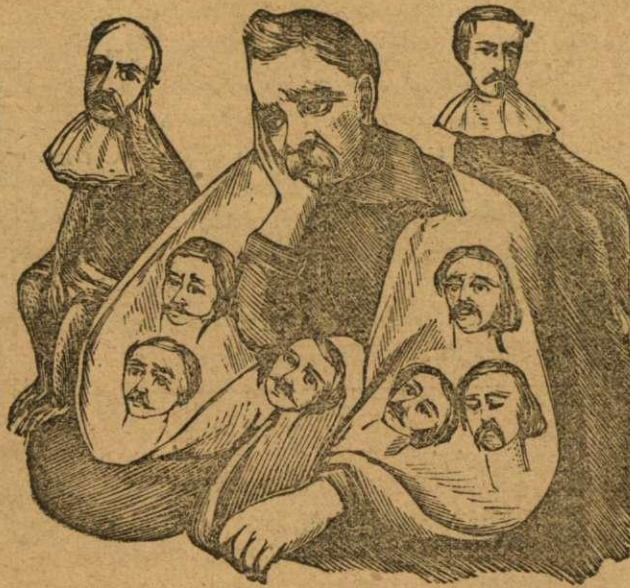

ΑΡΙΣΤΟ

ΦΑΝΗΣ

ΤΙΜΗ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ.

Έν Ἀθήναις καὶ Πειραιεῖ
 ἔτησίαι δραχ. 12, ἑξαμηνία δραχ. 6.
 Διὰ τὰ δημόσια καταστήματα » 20.
 Έν ταῖς Ἐπαρχίαις,
 ἔτησίαι δραχ. 14, ἑξαμηνία δραχ. 8.
 Έν τῷ Ἐξωτερικῷ,
 ἔτησίαι φράγ. 16 ἑξαμηνία φράγ. 9.

ΤΙΜΗ ΚΑΤΑΧΩΡΗΣΕΩΝ,

Δι' ἕκαστον στίχον διατριβῶν λεπ. 50.
 Δικαστικῶν κατασχέσεων » 8.
 Αἱ ἀποδείξεις ὑπογράφονται παρὰ μό-
 νον τοῦ Παν. Π. Πηγαδιώτου. Αἱ ἐπι-
 στολαὶ ἀπευθύνονται εἰς αὐτόν. Ἡ δὲ
 συνδρομὴ εἶνε ὑποχρεωτικὴ δι' ἕν ἔτος
 καὶ προπληρόνεται εἰς Ἀθήνας.

ΕΚΔΙΔΟΤΑΙ ΚΑΤΑ ΤΕΤΑΡΤΗΝ ΚΑΙ ΣΑΒΒΑΤΟΝ.

ΑΙ ΑΝΑΚΟΠΑΙ.

Τὴν παρελθούσαν Τετάρτην ἐσύζητησεν ἡ Βουλὴ ἐπὶ τῶν ἀναφορῶν ἢ ἀνακοπῶν, τὰς ὁποίας ἐπαρουσίασαν οἱ κκ. Βαλασόπουλος καὶ Νικολόπουλος κατὰ τῶν ἐν-ταλμάτων τῆς προφυλακίσεως τῶν. Ἡ συζήτησις ὑπῆρξεν οὐχὶ πολὺ παρατεταμένη, ἀλλὰ σοβαρὰ καὶ ἀξιοπρεπής. Ἡ ἀπόφασις τῆς Βουλῆς ὑπῆρξεν ὁμόφωνος. Συγχαιρο-μεν τῇ Βουλῇ ἐπὶ τῇ διαγωγῇ ταύτῃ καὶ πεπεισμεθα ὅτι ὡς ἤρξατο ἐν ὁμοφωνίᾳ καὶ παμφηφίᾳ οὕτω καὶ θὰ ἀπαπερατώσῃ ἅπασαν τὴν ἐργασίαν αὐτῆς ἐπὶ τῶν διαφορῶν καὶ πολλαπλῶν κατὰ τοῦ ὑπουργείου Βούλγαρη κατηγοριῶν.

Αἱ ἀνακοπαὶ τῶν κκ. Βαλασοπούλου καὶ Νικολοπούλου παμφηφεί ἀπερρίφθησαν οὐδεμίᾳ φωνῇ ἠγέρθη ἐντὸς τῆς Βουλῆς ὑπὲρ τῶν ἀνθρώπων ἐκείνων, οἵτινες πρό τινων μόλις μηνῶν ὠδήγηον ἐντὸς τοῦ βουλευτικού περιβόλου βουλευτικὴν πλειοψηφίαν ὑπέκουσιν εἰς τὰ βλέμματά των ὡς ἀγέλη κτηνῶν. — Ἠκούσαμεν ὅτι ὁ κ. Βούλγαρης εἰς τὸν ὄντα του περιπατῶν παραπονεῖται

εἰς τοὺς ὀλίγους, οἵτινες τὸν ἐπισκέπτονται, διὰ τὴν ἀνθρώπινον ἀχαριστίαν, καὶ λέγει: ποῦ εἶνε ἐκεῖνοι τοὺς ὁποίους εὐηργέτησα! κανεὶς ἐξ αὐτῶν δὲν ἀπέμεινεν, ὅπως ἀνυψώσῃ φωνὴν ὑπὲρ τοῦ Βασιλῆ μου ἢ ὑπὲρ ἐμοῦ; — Ἀξιοπαρατήρητος τῶνόντι, ἀλλὰ καὶ συνάμα λίαν διδακτικὴ καὶ ταυτοχρόνως παρήγορος ἢ ἀπομόνωσις αὐτῆ τοῦ χθὲς ἀκόμη παντοκράτορος Βούλγαρη. Τὸ θέαμα τοῦτο ἀποδεικνύει, ὅτι ἡ γενικὴ συνείδησις δὲν ἀνέχεται πλέον τὴν παράβασιν τοῦ νόμου, καὶ ὅτι ὁ ἐπὶ τετρακόσια ἔτη πιέσας τὴν Ἑλλάδα βεζυρισμὸς ἀποθνήσκει ἀμετακλήτως εἰς τὸ πρόσωπον τοῦ κ. Βούλγαρη.

Ἡ ὁμοφωνία ἢ ἐν τῇ Βουλῇ παρατηρουμένη ἐπὶ τῶν κατὰ τοῦ ὑπουργείου Βούλγαρη ζητημάτων, εἶνε ἢ αὐτὴ καὶ μεταξὺ τοῦ κοινοῦ τῆς πρωτευούσης· διὰ τῆς αὐτῆς ὁμοφωνίης, κατὰ τὰς πληροφορίας μας, ἐκφράζονται καὶ ἅπασαι αἱ ἐπαρχίαι. Διδακτικόν, ἐπαναλέγομεν, καὶ παρήγορον τὸ θέαμα τοῦτο. Ὁ βεζυρισμὸς ἀποθνήσκει· ἀπέθανεν ἤδη ἄνευ ἐλπίδος ἀναστάσεως εἰς τὸ πρόσωπον τοῦ κ. Βούλγαρη. Ὅπόσον ἀ-

ληθὲς εἶνε τὸ ἄγνωμικόν, ὅτι τὸ νὰ ζήσῃ τις ἐπὶ πολὺ εἶνε συχνάκις τὸ μέγιστον τῶν δυστυχημάτων. Ἄν ὀλίγας ἡμέρας ἢ ἑβδομάδας μετὰ τὴν μεταπολίτευσιν τῆς δεκάτης Ὀκτωβρίου 1872 ὁ Δημήτριος Βούλγαρης ἀπέθνησκε, ποσάκις ἕως τώρα θ' ἀνεφέραμεν μετὰ μακαρισμῶν τὸ ὄνομά του, καὶ θὰ ἐλέγαμεν ἐπανειλημμένως: ποῦ εἶνε ὁ γέρος! αὐτὸς ἦτον ὁ ἄνθρωπος, ὅστις ἠδύνατο τὰ πάντα νὰ διορθώσῃ καὶ νὰ μᾶς ἀπαλλάξῃ ἀπὸ τὰς δυσκολίας. Ἐζήσῃ δέκα τρία ἔτη, καὶ θὰ ἐπιζήσῃ ἀκόμη, ἀλλὰ διὰ νὰ ἰακούσῃ μόνον τὸ ὁμόφωνον ἀνάθεμα τοῦ ἔθνους κατὰ τοῦ ὀνόματός του, καὶ διὰ ν' ἀφήσῃ εἰς τὰ τέκνα του κληρονομίαν, τὴν ὁποίαν εἰς μάτην θὰ ζητήσωσι ν' ἀποβάλωσιν. Εἶθε τὸ πάθημα τοῦ Βούλγαρη χρησιμεύσει ὡς παράδειγμα εἰς τοὺς διαδόχους του· εἶθε οὗτοι αἰσθανθῶσιν, ὅτι ἀφοῦ τὸ ἔθνος ἤρξατο ποιοῦν χρῆσιν διὰ τῶν ἀντιπροσώπων αὐτοῦ τῶν δικαιωμάτων του, ἢ ὑπουργικῆ εὐθύνης ἔπαυσε πλέον τοῦ νὰ ἦνε ἀπλή ἐκφρασις τοῦ νόμου, ἀλλ' ἐγένετο ἤδη πρᾶγμα. Ἐπαινος καὶ τιμὴ εἰς τὴν τωρινὴν Βουλὴν, ἥτις τοιαύτην ἤρ-

Κ Η Π Ο Σ

Ο ΒΟΥΛΓΑΡΗΣ.

Ἐς τὴ φουρτοῦνα τῇ μεγάλῃ δὲν ἔμπορῷ πιά νὰ κρατήσω..
 Θὰ προβάλλω πλέον ἔξω τοὺς ἐχθροὺς μου νὰ φοβίσω.
 Θὲ ν' ἀπλώσω ἀνδρειωμένο τὸ γεροντικὸ μου χέρι,
 Καὶ αὐτὸ μὲ μία ὄλα ἀνω κάτω θὰ τὰ φέρῃ,
 Καὶ θὰ κλείσουνε τὸ στόμα, καὶ τὰ χέρια θὰ σταυρώσουν,
 Καὶ τ' αὐτὰ θὰ χαμηλώσουν.

Καιρὸ τόσο μὲ ὑβρίζουν, καὶ μ' ἐμένα ὄλοι παίζουν,
 Καὶ τ' ἀνδραγαθίματά μου τὰ μεγάλα περιπαίζουν,
 Καὶ μὲ χίλια δυὸ φαλτήρια τὰ αὐτιά μου ξεκουφαίνουν,
 Καὶ μὲ χίλια δυὸ φαρμάκια κάθε ὥρα μὲ πικραίνουν,
 Καὶ ἐγὼ τὰ ὑποφέρω καὶ τὰ ξεροκαταπίνω,
 Καὶ νὰ λένε τοὺς ἀφίνω.

Ἄλλὰ τώρα, τώρα πλέον δὲν ἔμπορῷ γιὰ νὰ βαστάξω...
 Θὲ νὰ ἐβ-γω κ' ἐγὼ ἔξω τοὺς ἐχθροὺς μου νὰ τρομάξω.
 Θὰ ἀνάψω, θὰ κορώσω, καὶ τὸ στόμα μου θ' ἀνοίξω,
 Κ' εἰς αὐτοὺς τοὺς μασκαράδες ποῖος εἶμαι θὲ νὰ δείξω.
 Τὸ ζωνάρι μου θὰ λύσω, καὶ τὸ φέσι θὰ πετάξω
 Καὶ εὐθὺς θὰ τοὺς τρομάξω.

Ἄν καὶ τόσοι, τόσοι μαῦροι καὶ ἀγριεμμένοι σκύλοι
 Μοῦ ἐκάθισαν ἔς τὸ φρέσκο τὸν γαμπρό μου τὸν Βασίλη,
 Κ' εἶδα τὴν καλὴ μου κόρη ἐμπροστά μου γιὰ νὰ κλαίῃ,
 Καὶ τραβῶντας τὰ μαλλιά της, τοὺς καὺμούς της νὰ μοῦ λέῃ,
 Τὰ ἐχώνεψα καὶ τοῦτα, καὶ δὲν ἀνοίξα ἀκόμα
 Τὸ μεγάλο μου τὸ στόμα.

Φθάνει πλέον τόσοσ πόνος, τόση θλίψι, τόση λύπη,
 Καὶ λαχτάρα, καὶ τρομάρα, συλλογὴ καὶ καρδιοχτύπι.
 Εἰς τὸν διάβολο ἄς πάῃ ἢ ὑπομονὴ ποῦ εἶχα...
 Καιρὸς εἶνε πιά νὰ κόψω τῶν ἀσίκιδων τὸν βῆχα,
 Καὶ μὲ τὸν Δημήτρη Γρίβα μπαϊράκι νὰ σηκώσω,
 Κι' ὄλονοὺς νὰ χαντακώσω.

Για κτύπαζε, Βασίλη μου, τη μητέρα του Δεσπότη
 'Εκείνου που απέθανε... για κτύπα την όλιγο
 Πω! πω! τι σίδι ειπ' αυτό!... Βασίλη μου, θά φύγω
 Νομίζω, Βασιλαχή μου, πως κάτι τι με σφίγγει
 Εδώ εις το λαούγι.
 Καλλίνικε Τερζόπουλε, Δεσπότη' αποθαμμένε,
 'Εγώ μιά ώρ' άρχήτερα σ' επέθανα καυμέγε.
 Σάν λυκος και τό ύστερο σου έσάγα λεπτό σου,
 Κι' αυτό άκομη σ' άρπαξα τό ύποκάμισό σου,
 Και σύ άπ' τό μαράζι σου κι' από την δυστυχία
 Μου άφησες ύγεια.
 Πόσαις φοραις ή κόρη μου από του Σηηλιοπούλου
 'Αγόραζε διαμαντικά εις βάρος Τερζοπούλου,
 Και με καμάρι ήρχετο και γέλοια έμπροστά μου,
 Και μου 'λεγε αγιά κτύπαζε τά φώνια μου, μπαμπά μου.»
 "Αχ! τρέξτε και γλυτώστε με από αυτό τό φίδι...
 Μου σφίγγει τό καρύδι.

Τούρ τούρ, τούρ τούρ, έχάθηκα... επέθαν' ό καυμάρος...
 Δέν 'ξέρ' άν ήμαι ζωντανός ή μισαποθαμμένος.
 Παράλυσαν τά χέρια μου, και φάησαν τ' αυτιά μου,
 'Εκρύωσα, έπάγωσα, και άηλο τι μπροστά μου
 Δέν βλέπω, Βαλασόπουλε, παρά πυκνό σκοτάδι,
 Σάν νάμε μέσ' ες τόν 'Αδη.
 ΜΙΑ ΕΞΗΕΡΑ ΘΕΑΤΡΙΚΗ
 Γιατί, βρέ Βαλασόπουλε, και σύ δέν με συντρέχεις;
 "Αχ! σύ με κατερρήμαξες... και ή καίροσ' αλάβεχης.
 Μ' επέθανες, με άφάνιστες... και ή καμας' ρεζέληθησ' οί
 Του λαλει. Μή προυπόγκυαμπρόσ' τόν άμοιρο Βασιλη,
 Και τώρα εις τό χαλι μου γελας, πηδάς, χοροθεύεις,
 να κωτόλο με χοροιδεύεις, ετό κορορορο
 να κορορορο ανέν' εγώ σ' απ' καλλίλασος κορορορο
 Μου 'φύγαγε, Γιαννάκη μου, άπ' την πολύ τρομάρα...
 Τί ταραχή είνε αυτή, τί σύγγουσις κι' άνταρα!
 Τί ειπ' αυτός ό φιδάρος... θε να κολλησ' άπάνω
 Εις τό λαιμό μου, Γιάννη μου... πω! πω! θε να πεθάνω.
 Μή με σιμώνης δ'εντρα... μή τόσο με δαγκάνης!..
 Δέν φταίω γώ, ό Γιάννης.